

**Posudek bakalářské práce
Romány Oriany Fallaciové,
kterou předložila Ivana Piptová
na oboru italianistika
ÚRS FFUK v Praze, září 2011.**

Autorka práce se rozhodla věnovat románům spisovatelky a novinářky Oriany Fallaci (1929-2006), jejíž tvorba je v českém prostředí zatím téměř neznámá. Neexistují zde tiskem vyšlé překlady jejích děl, sekundární literatura ji zmiňuje jen letmo a povrchně. Volba tématu je tedy záslužná. Ačkoli autorka oproti původnímu záměru rozšířila práci také o krátký nebeletristický exkurz, ve kterém představila esejistická díla napsaná v reakci na události z 11. září 2001 a na Madridský atentát z 11. března 2004 – jde zejména o rozporupně přijaté texty *La rabbia e l'orgoglio*, *La forza della ragione* a *Oriana Fallaci intervista se stessa - L'Apocalisse* –, práce se tím nerozpadá, naopak získává ucelený monografický charakter a podává plastický obraz tvůrčí dráhy této nespolehlivě uchopitelné osobnosti.

Je sympatické, že Ivana Piptová nenapsala práci o Fallaciové jako její apoteózu a ve své kritičnosti se snaží být objektivní a nepodléhá zjednodušujícímu pohledu, který by ve Fallaciové viděl jen směšnou egocentrickou osobu. Opírá se o sekundární prameny (zejména biografické monografie S. Aricó, M.G. Maglie, G. Bosettiho a P. Pierleoniho), využívá je však jen pro korigování vlastního úsudku a náhledu.

Práce je uspořádána chronologicky, tj. postupuje od Fallaciové beletristické prvotiny *Penelope alla guerra* z roku 1962 až k nedokončené románové sáze *Un cappello pieno di ciliege*, která vychází až po autorčině smrti (2008). Tento přístup k textům se ukázal jako dobře zvolený, protože nám umožňuje sledovat spisovatelčin tvůrčí vývoj (který sice není nijak závratný, nicméně k určitým posunům dochází) a soustředit se na konstanty tvorby, ať už jde o obsah (témata, motivy, utkvělé myšlenky), nebo o formální stránku. Ivana Piptová totiž neopomíjí ani charakteristiku jazyka Fallaciové, u níž se novinářská praxe neustále projevovala i při psaní románů. Zejména toto srovnání, tedy novinář versus spisovatel (v duchu a podle přání Fallaciové by vlastně měl být užit mužský rod), je v práci rozpracováno podnětně a přesvědčivě. Autorka práce dokládá, že většina románů Oriany Fallaci postrádá nadčasovost, odstup, funguje lépe jako světectví, reportáž o „tady a teď“ – avšak

obtížně čitelné pro čtenáře neznalé kontextů –, často se v nich objevují myšlenková i jazyková klišé, zkratkovitě a zjednodušující úvahy. Na druhou stranu Fallaciová postrádá pokoru, nenacházíme u ní snahu o co největší objektivitu, kterou by žurnalistický text měl mít, vždy píše sebestředně, vždy chce být protagonistkou. Jako nejlepší beletristický text tak autorka práce vyhodnocuje nedokončenou ságu, v níž Fallaciová vypráví osudy svých výjimečných předků, soustředí se na vyprávění a neklade si tak vysoké umělecké a myšlenkové ambice jako v dílech předchozích.

Závažné výhrady k práci Ivany Piptové nemám. Je napsána živým stylem – i když na několika místech je patrný autorčin spěch, občas došlo k přepsání, občas vypadla čárka ve větě – je značně samostatná a původní, argumentačně přesvědčivá, autorka dobře pracuje s texty primární i sekundární literatury. Je však zřejmé, že toho věděla či chtěla napsat více, než se nakonec do práce “vešlo“ (což je samozřejmě mnohem lepší, než opačný případ, se kterým se bohužel také setkáváme) – už takhle má bakalářská práce víceméně rozsah požadovaný u práce diplomové –, a proto je v některých pasážích, kdy analyzuje jednotlivé texty, příliš syntetická, hutná, aby toho stihla sdělit co nejvíc, jenže na některých místech se pak čtenář v rychlém sledu argumentů se stránkovými odkazy na texty Fallaciové, které nezná, ztrácí.

Pokud nahlížím práci jako celek, hodnotím ji jako plně zvládnutou, domnívám se, že po případné pečlivé korektuře a rozpracování zhuštěných míst, by se mohla stát zajímavým příspěvkem nejen k poznání díla Oriany Fallaci u nás, ale také k tématu autorské autostylizace a sebemýtizace či k dialogu a vlivech mezi tvorbou novinářskou a beletristickou. K obhajobě práci samozřejmě doporučuji.

V Praze dne 31. 8. 2011

PhDr. Alice Flemrová, Ph.D.

Vedoucí práce